

behøver at give i Vederlag til disse Embeder. Man kommer efterhaanden saa dybt ind i disse Sager, at man meget vel sammenlignelsesvis kan udfinde, hvad der er det Rette i disse Forhold, og jeg tror, at vi kunne udfinde det ligesaa tilfældeligt paa dette Sted, som man kan udfinde det paa et andet.

Justitsministeren: Jeg skal, efter Sagens Besskaffenhed indskrænke mig til ganske faa Ord. Den første Bemærkning skal kun angaa Spørgsmaalet om Afrunding. Hvis jeg ikke aldeles misforstod den ærede Ordfører, blev det forudsat, at der i Regjeringens Forslag var Mark og Skilling, men det er i Virkeligheden ikke Tilfældet. (Ordføreren: Nei, i Beregningen.) Ja, det er aldeles nødvendigt ved Gjennemsnitsberegningen, det kan aldrig undre Nogen, at man i Motiverne opgiver en Gjennemsnitsberegning fra den foregaaende Tid af, hvad der er blevet anvendt, men det Forslag, vi talte om, var selve Lovforslaget, det var der, der var Spørgsmaal om Afrunding, og det var ligeoverfor en saadan, at jeg bemærkede, at det laa i Forholdets Natur, at mangfoldige af disse Tal vare dannede runde, og at jeg derfor ikke kunde erkjende, at der var tilstrækkelig Grund til at foretage Nedsættelse, men at det saae ud, som om der var gjort Nedsættelse med Hensyn til Udgiften til Protokoller for at komme til et lige Tal, hvilket det ikke forekom mig, at der var ganske tilstrækkelig Grund til. Det var dette, jeg bemærkede med Hensyn til Spørgsmaalet om Afrunding. Ligeledes maa jeg ogsaa gjøre Indsigelse imod den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører besvarede mine Bemærkninger, navnlig med Hensyn til Embedet i Frederikshavn og Horns Herred. Jeg er for gammel en Rigsdagsmand, — det maa den ærede Ordfører vide — til at det noget Dieblit skulde falde mig ind at betvivle, at Udvalget i mange Spørgsmaal kan behandle Sagen ligesaa godt som Embedsmændene i Ministeriets Kontorer, men det, som jeg tillob mig at fremhæve, var, at, hvor der var Spørgsmaal om en Revision af allerede ved Lovgivningen bestemte Sætser, og hvor der derhos var Spørgsmaal om et Tilfælde, hvor

den paagjældende Embedsmand havde brugt Mere, end der tidligere var paaregnet, der var det, at jeg mente, at det baade for Ministeren og for Udvalget var en egen Sag herovre at defrettere, at Embedsmanden brugte for Meget. Det var paa ingen Maade nogen almindelig Bemærkning med Hensyn til den første Sættelse, men det var i det givne Tilfælde, at jeg fremdrog den Side af Sagen, at det virkelig var en vanskelig Sag ligeoverfor en Embedsmand, hvem der tidligere ved Lov var givet et vist Beløb, og som havde brugt mere end dette, ved Revisionen at foretage ikke blot ikke en Forhøielse i Overensstemmelse med, hvad han havde brugt, men endog en Nedsættelse. Jeg gjorde i saa Henseende aldeles ingen Forskjel imellem det ærede Udvalg og mig selv, men jeg fandt, at Ingen af os ret vel var istand til at underkjende den Beslutning, som tidligere var tagen af Lovgivningsmagten, og som vedkommende Embedsmand i Gjerningen havde vist var velgrundet, idet han endog havde brugt Mere, end der var indrømmet. Imidlertid vil jeg jo, som sagt, nærmere kunne forhandle med det ærede Udvalg angaaende Enkelthederne, skjøndt den høitærede Ordfører ikke har givet mig Udbyg til at opnaa Meget derved.

Ordføreren: Jeg tror ikke paa nogen Maade at være berettiget til at give Udbyg til at opnaa Meget eller Lidet, dertil har jeg slet ingen Fuldmagt fra Udvalgets Side. Saameget tør jeg paa Udvalgets Vegne sige, at vi med stor Glæde skulle høre den ærede Ministers Grunde, og at vi skulle tage under alvorlig Overvejelse, hvorvidt der ifølge disse Grunde kan være Anledning for Udvalget til at bringe nye Forslag frem til 3die Behandling.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 af Udvalget til § 1:

§ 4de Linie nedsættes „1,566“ til „1,450“. vedtoges med 65 Stemmer mod 1.